Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1ste Juli 1899. 48de Aargang.

De Sidste-Dages Helliges Troslære.

En Korrespondents Interview hos Ben E. Rich, Præsident over Sydstaternes Mission. (Fra »Constitution« — Atlanta, Ga.)

Den af Mormonerne i Atlanta holdte Konference forrige Uge var meget godt besøgt, og Ældsterne bleve der beskikkede til deres nye Arbejdskredse og have siden parvis forladt Staden. Det er Kirkens almindelige Handlemaade, at sende Ældsterne ud paa deres Missionsarbejde to og to sammen uden „Pung eller Taske"; de gaa frivillige uden jordisk Belønning for noget som helst Arbejde, de udføre i Missionslivet. De kaldes ud paa Mission fra Ageren, fra Butikken, Værkstedet og hvilken som helst anden Næringsvej, de monne føre hjemme, og gaa saaledes paa egen Bekostning til Verdens forskellige Lande og Øer, hvor de forkynde Evangeliet saaledes, som de forstaa det, og forblive gerne i Missionen fra to til tre Aar, eller indtil de hæderligen løses derfra for at vende tilbage til deres Hjem.

Ældste Ben E. Rich præsiderer over Missionen i Sydstaterne og har Tilsyn med Ældsternes Virksomhed i Staterne Virginia, Tennesee, Kentucky, Alabama, Louisiana, Mississippi, Florida, Syd-Carolina, Nord-Carolina og Georgia. Han var tilstede ved Konferencen og »The Constitution« fik Lejlighed til at udfritte ham angaaende de Sidste-Dages Helliges Lære og Tro. Vi præsentere samme til vore Læsere som Mormonismen set fra Mormonernes Side:

Koresp. — „Hr. Rich, jeg formoder, De er en Ældste i Mormonkirken. Hvorfor kaldes den ved det Navn?

Ældste Ben E. Rich — „Jeg er en Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Dette er dens rette Navn, der vedkendes af alle dens Medlemmer. Ordet „Mormon" er taget fra Mormons Bog. Det er Navnet paa en Profet, der levede paa det amerikanske Kontinent for flere Hundrede Aar siden, og som samlede og forkortede andre Profeters

Optegnelser, der levede før hans Tid, og efterlod sine Optegnelser, hvilke bleve nedgravne i en Høj og i dette Aarhundrede gengaves til Profeten Joseph Smith og ved ham blev oversat formedelst Guds Inspiration og Kraft."

„Naa, jeg formoder det er Mormonbibelen?"

„Nej, Mormonbibelen er den samme som den, der anerkendes af den hele Kristenhed, og er bedst kendt som Kong Jacobs' Oversættelse. Vi bruge ingen anden Bibel. Mormons Bog er en Optegnelse om de Folks Historie — og ligeledes Guds Aabenbarelser til dem — som i forrige Tidsaldre beboede det amerikanske Fastland, medens Bibelen indeholder Historien og Guds Aabenbaringer til de Folk, der beboede det østlige Kontinnent. De harmonere begge med hinanden, eftersom begge ere inspirerede af samme Aand, men de ere dog forskellige Bøger med Hensyn til Indhold, og Mormons Bog kaldes ikke af de Hellige for en Bibel."

„Men er ikke Mormons Bog et Slags Tillæg til Bibelen, og som saadant er i Modstrid med hvad, der er skrevet i Bibelens sidste Kapitel, nemlig: Dersom nogen lægger noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog?"

„I en af Ordets Betydninger er den et Tillæg til Bibelen, men ikke i Betydning af det Forbud, som De har henført til. Mennesket er forbudt at lægge til Ordet af den Bog, Johannes skrev efter guddommelig Befaling, og som kaldes „Johannes Aabenbaring". Kompilatorer sætte den Bog sidst i de hellige Skrifters Række, men Lærde sige, at Johannes' Breve bleve skrevne senere end Aabenbaringen. I hvorledes dette nu forholder sig, maa Johannes selv have erklæret flere Aabenbaringer, efter at han skrev den Bog; thi han blev fortalt, medens han saa Synet: „Det bør dig atter at profetere imod Folk og Hedninger og Tungemaal og Konger." (Aab. 10, 11.) Der er dog ingen Modsigelse i dette, thi Gud kan — gennem sine Tjenere eller paa hvilken som helst anden Maade han behager — aabenbare sin Villie, give Befalinger og Lys og Kundskab. Det er ufornuftigt at tænke sig, at Gud skulde forsegle sin egen Mund, naar han kun forbød Mennesket at lægge til det, som han aabenbarer. Denne er en fastsat Befaling, thi den var indbefattet i Mose Lov: „I skal intet lægge til det Ord, som jeg byder eder, og intet tage derfra." (5. Moseb. 4, 2.) Hvis den Betydning, man vil tillægge Ordene i Aabenbaringen, blev anvendt paa de Ord, der af Moses bleve nedskrevne Aartusinder før, vilde alle Profeterne og Apostlene efter hans Tid, ja endog Kristus selv, blive gjort til Overtrædere af dette Bud. Men det betyder ligefremt, at naar Gud aabenbarer noget for Menneskene, maa disse hverken lægge til eller tage fra det, som han meddeler os."

„Men da vi nu have Guds Ord, Bibelen, og de kristne Kirker lære,

hvad der staar i Bibelen, hvad Trang kan der saa være for en anden Kirke og anden Aabenbaring?"

„Den Kendsgerning, at der er saa mange forskellige Kirker, der alle erklære sig at grundfæste deres hinanden modstridende Trosbekendelser paa Bibelens Ord, er i og for sig Bevis paa, at der er mere fornødent for at vise Menneskene til Rette angaaende Kristi Lære og gøre Guds Ord fattelige for den almindelige Forstand. Der findes ikke to Kirker eller Religionssamfund, der forstaa eller fortolke den hellige Skrift ens. Endog Præster af samme Trosbekendelse ere uenige angaaende visse Skriftssteders Betydning, og derfor er Kristenheden i Dag et Babylon af Virvar. „Gud er ikke Forvirrings, men Freds Gud." (1. Kor. 14, 33.)

„Men er De af den Mening, at Mormons Bog gør Rede for og opklarer alt det, som er uforstaaeligt i Bibelen?"

„Nej, dette er mere end vi gøre Paastand om. Mormons Bog fortæller os kun, hvad der blev lært i dette (Amerikas) Land for mange Aarhundreder siden ved guddommelig Befaling og Aabenbaring, ligesom Bibelen beretter, hvad der blev lært i Palæstina i forrige Tider, men dog er Mormons Bog meget tydeligere og skrevet i et mere simpelt Sprog. Den er af stort Værd i det, at den kaster Lys paa de jødiske Skrifter, og er en Beretning om Guds Styrelse med en stor Del af den menneskelige Slægt, hvem de Apostle og Profeter, som administrerede paa den østlige Verdensdel, ikke kunde komme i Berøring med. Den indeholder ogsaa en Beretning om et Besøg af Frelseren paa dette Land efter hans Opstandelse, og om Oprettelsen af hans Kirke iblandt dets Folk, organiseret efter samme Mønster som hans Kirke i Palæstina, med samme Lære, samme Ordinanser, Gaver og Velsignelser. Eftersom alt dette er gjort meget mere tydeligt end i de jødiske Skrifter, er Mormons Bog en stor Hjælp til at opklare Evangeliets Sandheder. Men vi ere ikke afhængige af nogen som helst Bog for det Evangelium, vi forkynde, eller for de Anordninger, der styre Kirken."

„Faar De da ikke Læren, Myndigheden og den kirkelige Regering enten fra Mormons Bog eller Bibelen, eller fra dem begge?"

„Nej, alt hvad der henhører til Kirkens Organisation, Troslære, Ordinanser, Myndighed og Administration er bleven aabenbaret direkte fra Himlen i det nittende Aarhundrede. Vi henføre til Bibelen og Mormons Bog for at bevise, at Kirken og alt, hvad der henhører til den, er akkurat ligesom den, Kristus selv oprettede og organiserede, da han var paa Jorden i begge Verdensdele, og at han er den samme i Gaar, i Dag, og forevigt?"

„Hvorledes er Deres Kirke organiseret, og hvori er den forskellig fra andre Kirker?"

„Den er i Virkelighed og i Sandhed Jesu Kristi Kirke, fordi den blev organiseret direkte under Kristi Vejledning og Befaling, idet han

aabenbarede sig til Profeten Joseph Smith og har vedbleven med at aabenbare Faderens Villie lige ned til denne Tid. Kirken bestaar af Medlemmer, der, efter at være komne til Skelsaar, have faaet Tro paa Gud, Faderen, og paa hans Søn, Jesum Kristum, og paa den Helligaand; som have omvendt sig fra sine Synder, og ere blevne døbte med Begravelsens Daab til deres Synders Forladelse, og have modtaget Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave ved Mænd, der besad guddommelig Myndighed til at administrere i Jesu Kristi Navn. De ere berettigede, formedelst Tro og Lydighed til disse Ordinanser, til at nyde og drage Nytte af alle de Gaver og Kræfter, Tegn, Aabenbarelser, Helbredelser og andre Velsignelser, der fandtes i den oprindelige Kirke, hvis Medlemmer kaldtes de Hellige. Frelserens Disciple bleve kaldte 'Kristne' af deres spottende Fjender, ligesom de Sidste-Dages Hellige nutildags kaldes Mormoner."

„Men have de virkelig disse Gaver iblandt sig nu? Bleve de ikke alle afskaffede efter Apostlenes Dage?"

„De nyde nu som forhen alle disse Gaver og Aabenbarelser i Forhold til deres Tro og Lydighed, idet Herren, formedelst sin Helligaand uddeler til enhver i Besynderlighed, eftersom han vil. (Se 1. Kor. 12.) Om disse Gaver ophørte efter Apostlenes Dage, var det paa Grund af, at den levende Tro havde ophørt og en død Tro havde indtaget dens Plads. Ligesom til at bekræfte den Ide, at disse Gaver vilde ophøre, henvise Kristne til Pauli Ord i sit første Brev til Korinthierne 13, 8, hvori han siger: „Kærligheden falder aldrig bort; men enten det er profetiske Gaver, da skulle de afskaffes, eller Tungemaal, da skulle de ophøre, eller Kundskab, da skal den afskaffes;" men de glemme at læse de to næstfølgende Vers: „Thi vi forstaa stykkevis, og profetere stykkevis; men naar det fuldkomne kommer, da skal det, som er stykkevis, afskaffes." Altsaa er det ikke før, det fuldkomne er kommen, at disse Gaver skulde afskaffes. For at gøre dette tydeligere siger Apostlen endvidere i det 12te Vers: „Nu kender jeg i stykkevis; men da skal jeg erkende, ligesom jeg og er kendt." Dernæst siger han: „Higer efter Kærligheden, tragter efter de aandelige Gaver, men mest at I maatte profetere." Og atter siger han i det 14de Kapitel og 39te Vers: „Derfor Brødre, tragter efter de profetiske Gaver, og formener ikke at tale med fremmede Tungemaal." Det, som er fuldkomment, er endnu ikke kommet — medmindre det være fuldkommen Forvirring — og i Stedet for at avancere mod Fuldkommenhed, hvorom Apostlen talede, har Kristendommen tabt de Gaver, Paulus, paalagde dem at tragte efter. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige tragte efter disse Gaver og nyde dem, og heri adskille de sig fra den saa kaldte ortodokse Kristenhed."

„Er der nogen anden Forskel mellem Deres Kirke og andre?"

„Ja, der er blandt andre Forskelligheder den, at den Myndighed,

de gamle Apostle og andre Ældster paa den Tid besad til at prædike Evangeliet og forvalte dets Ordinanser, er bleven gengivet og nu holdes af Apostle, Ældster og andre af Jesu Kristi Kirkes Embedsmænd, og at denne Kirke virkelig har Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere, Biskopper, Ældster og Diakoner, samt alle de Embedsmænd vi læse om i det Ny Testamente." (Se 1. Kor. 12, 28. — Eph. 4, 11. 12. — Tim. 3, 1.—8. — Titus 1, 5.)

„Men gav Frelseren ikke Myndighed til alle sine Tjenere, idet han sagde: „Gaar bort i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen?"

„Hvis De vil læse det Kapitel, hvorfra De citerer, vil De se, at den Myndighed, Frelseren gav ved den Lejlighed, var kun til de elleve Apostle — en af de tolv havde nemlig forraadet ham — hvilke han havde kaldet og ordineret til dette Embedes Forvaltning; senere hen udrustede han dem med Magt fra det Høje. De besad Myndighed til at ordinere andre under den Helligaands Inspiration til at hjælpe dem at udsprede Evangeliet; men som Ordet lyder i Hebræerbrevet 5, 5. maa „Ingen tage sig selv den Ære, uden han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var." Kun ved guddommelig Aabenbaring og Befaling af Gud kunne Mænd erholde Rettighed til at forvalte i Jesu Navn. Nutidens Præster forkaste Læren om fortsat Aabenbaring og erklære, at der ikke har været nogen guddommelig Tilkendegivelse ved Aabenbaring, siden Johannes havde sit Syn paa Øen Patmos. Saaledes afskære de sig selv fra guddommelig Myndighed, og erklære sig selv at være udvalgte af Mennesker til deres Præsteembede, lære af deres egen Visdom, og ere uden den guddommelige Inspiration, der er saa uundværlig for en bemyndiget Herrens Tjener. Heraf vil De kunne se en stor Forskel mellem den Organisation og Myndighed, Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige erklærer sig at besidde, og alle den uenige Kristenheds Kirkers."

„De siger, at den apostoliske Myndighed og Præstedom er bleven gengivet; dette mener altsaa, at den var tabt eller borttagen?"

„Ganske vist. De tidlige Apostle forudsagde et Frafald og Afvigelse fra den sande Lære, og Indførelsen af Kætterier ved falske Lærere, og disse Profetier ere blevne bogstaveligt opfyldte. (Se Ap. G. 20, 29. 30. — Gal. 1, 6.—9. — 2. Thess. 2, 1.—12. — 1. Tim. 4, 1.—3. — 2. Tim. 3, 1.—7. — 2. Peder 2, 1.—3. — Aab. 12, 1.—6. — Aab. 14, 8.) Efter at Apostlene bleve dræbte, og andre bemyndigede Mænd gik bort fra denne Jord, kom et Mørke over Kirkerne, Forfølgelserne havde stor Indflydelse paa mange og drev dem til de laveste Stillinger og Omgivelser i Verden; Hedenskabet begyndte at blande sig med Levningen af den en Gang sande Kristendom; Romerriget, der havde kæmpet mod Kirken, blev nu forligt og blandet med hvad, der var tilbage af denne; og Præstemagt, ubesjælet af Kristi Aand og Kraft, blev

ophøjet og klædt i Purpur og fint Linned; Ordinanserne bleve forvanskede, Evangeliets rene Uskylds Aand forsvandt; menneskelig Autoritet blev indsat i Stedet for den guddommelige, og Frafaldet blev almindeligt og tilsidst universalt. Pavedømmet øvede sin Magt alle Vegne, indtil Reformationen fandt Sted, da Kirkesplid og nye Teorier adsplittede Kristendommen, og fra den Tid til nu have Sekterne bestandig adspredt og formeret sig. Dog har ingen Reformator eller Leder i disse Bevægelser gjort Krav paa at have haft Aabenbaring af Gud, men enhver af dem har tillagt det døde Ord af tidligere guddommelige Meddelelser sin egen Fortolkning, og saaledes — skøndt der har levet mangfoldige gode og oprigtige Mennesker og mange lærde og fromme Præster — har den apostoliske Autoritet og Præstedømmet, der tilhørte den oprindelige kristne Kirke, ikke eksisteret paa Jorden blandt Menneskene, og Forvirring og Uorden har indtaget Jorden; Hedninge og dem, som kalde sig Kristne, ere en og alle uden guddommelig Myndighed."

„Hvorledes forklarer De Genbringelsen af denne guddommelige Myndighed?"

„Først kom Engelen, som Johannes den Aabenbarer saa i sit herlige Syn, hvilket berettes om i Aabenbaringens 14de Kapitel, 6te og 7de Vers. Han kom til Joseph Smith og aabenbarede det evige Evangelium, der skulde forkyndes for alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk. Dette Evangeliums Begyndelsesprincipper vare: Tro paa Gud og hans Søn, Jesus Kristus, Omvendelse fra al Synd, Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse, og Meddelelse af den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse. Daaben og Helligaandsmeddelelsen maa, for at være i Kraft, udføres formedelst guddommelig Myndighed. Eftersom denne blev borttagen fra Jorden for mange Aarhundreder siden, kunde den kun gengives ved guddommelig Tilkendegivelse. Derfor blev Johannes den Døber — der blev halshugget efter at have virket her som Kristi Forløber ved hans første Komme — sendt ned fra Himlen som Kristi Forløber ved hans anden og herlige Tilkommelse, og denne Engel ordinerede Joseph Smith og Oliver Cowdery den 15de Maj 1829 til den samme Autoritet og Præstedømme, som han selv havde her i Livet. Saaledes fik de Myndighed til at døbe hverandre. De kunde ogsaa prædike Omvendelse og døbe alle, som troede paa deres Ord, men de kunde ikke give Haandspaalæggelse for Bekræftelse og den Helligaands Gave. Men senere hen besøgtes de af Apostlene Peder, Jakob og Johannes, der stod som Støtter for den tidlige Kristi Kirke og holdt Himmeriges Riges Nøgler. De ordinerede Joseph og Oliver til det hellige Apostelembede: det højere eller melchizedekske Præstedømme, med Magt til at meddele den Helligaands Gave paa de døbte troende, og paabegynde den sidste Husholdning — Tidernes Fyldes Husholdning, om hvilken vi læse i de Ephesers 1ste Kapitel, 10de Vers. Under denne Autoritet

blev Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige organiseret i Staten New York den 6te April 1830; seks Medlemmer underskrev ifølge Landets Love de nødvendige Dokumenter til dens Inkorporation. Evangeliet blev forkyndt, angergivne troende bleve døbte, den Helligaand blev udgydt over dem, de syge helbrededes formedelst Tro, Himlen aabnedes, Syner, Drømme og guddommelige Tilkendegivelser, med fremmede Tungemaal, Udlæggelse, Profeti, Visdom, Kundskab, Bedømmelse af Aander og mange Aabenbarelser, vare Følgerne af Lydighed, og den Enighed, der herskede i Samfundet, blev af ikketroende anset som et Vidunder. Eftersom Værket skred fremad, blev Ældster ordinerede under samme Autoritet og disse droge ud uden Pung eller Taske, ligesom Herrens Tjenere i forrige Dage, og ligesom dem fandt oprigtige Folk, der annammede Sandheden, og bleve ogsaa forfulgte. Saaledes blev Kirken opbygget og formedelst guddommelig Ledelse sat i Orden efter det samme Mønster, som Kristus og Apostlene fordum havde for Øje, da han paa den Tid oprettede sin Kirke."

„Vil de nærmere forklare mig denne Organisations Orden, som den nu eksisterer i Deres Kirke?"

„Ja, gærne. Apostelembedet er det højeste Embede i Kirken. Det holder Præstedømmets Nøgler efter den melchizedekske Orden, og indbefatter alle de mindre Embeder i Kirken. Tre Højpræster staa som Hovedet og kaldes det første Præsidentskab; det vil sige, een Mand er Præsident over hele Kirken og har Magt og Rettighed til at modtage Aabenbaring fra Gud for dens Vejledning og for at ordne alle dens Anliggender i hele Verden. Han har to Raadgivere, og disse tre udgøre Kirkens præsiderende Autoritet paa Jorden. Næst staar de tolv Apostle eller specielle Vidner for Jesus Kristus, med Myndighed til at aabne Døren for Evangeliet iblandt alle Nationer, og under det første Præsidentskabs Ledelse ordne alle Kirkens Anliggender overalt i Verden. De have samme Myndighed, Magt og Aand, som Apostlene fordum havde, og indtage den samme Stilling i Kirken i vor Tid. Næstefter dem staa de Halvfjerds i Autoritet — halvfjerdsindstyve Ældster ere ordinerede og organiserede til et Kvorum eller Raad, og syv af disse staa som Præsidenter over samme.

Der er mange af disse Kvorumer i Kirken, og hvert af disse har syv Præsidenter; dog staa alle under de syv første Præsidenters Styrelse. De danne et Appendix til Apostelembedet, og virke under Apostlenes Ledelse som Missionærer i hele Verden. Der ventes af dem, at de altid skulde holde sig rede til at gaa ud, naar de kaldes dertil, og forkynde Evangeliet uden at vente Belønning af nogen som helst Slags af denne Verdens Gods. Højpræsterne ere en Afdeling af Kirkens Embedsmænd, der staa til Tjeneste i de organiserede Grene af Kirken som præsiderende Embedsmænd eller faste Lærere blandt de Hellige; Ældsterne,

der ikke tilhøre de Halvfjerds Kvorumer, ere ogsaa faste Lærere, der virke i Forening med Højpræsterne og ligeledes ere organiserede til Kvorumer, hvert af disses Antal er 96, over hvilke tre af dem præsiderer, nemlig en Præsident og to Raadgivere. Alle disse, som jeg nu har nævnt, indbefattes i det højere eller melchizedekske Præstedømme. Næst i Ordenen kommer Præsterne efter den aaroniske Orden, der have Myndighed til at døbe, uddele den hellige Nadvere, prædike, lære, formane og indbyde til at komme til Kristi Erkendelse; ligeledes til at besøge Kirkens Medlemmer og belære dem angaaende deres Pligter i Kirken. Otte og fyrretyve af disse Præster danne et Kvorum, hvorover tre af dem præsiderer. Som Medhjælpere til disse er der Lærere og Diakoner. Fire og tyve Lærere danne et Kvorum, over hvilket tre af dem præsiderer. Deres Pligt er at vaage over Kirken og se til, at der ingen Ugudelighed eksisterer deri, og være Præsterne behjælpelige i de Pligter, der paahvile dem, men de have ingen Rettighed til at forrette i Ordinanserne. Tolv Diakoner udgøre et Kvorum, hvorover tre af dem præsiderer. Deres Pligter bestaa i at være behjælpelige i de mindre verdslige Anliggender; der tilhøre Kirkens forskellige Grene. Præste- Lærer- og Diakon-Embederne tilhøre det mindre eller aaroniske Præstedømme, over hvilket Biskoppen staar som Hoved. En Biskop skulde være en Mand af aaronisk Herkomst, men af Mangel paa en saadan kan en Højpræst af den melchizedekske Orden indsættes og beskikkes til at forvalte i dette Embede." (Forts.)

Den 1ste Juli 1899.

Guds Børn.

De Sidste-Dages Hellige gøre trods hele Verdens Foragt og Haan Krav paa at være det Folk blandt alle andre Folk paa Jorden i denne Tid og Slægt, hvilket Herren agter som sit Folk, og som han gennem sine Tjenere, Profeterne og Apostlene, gav den Ære og Rettighed, at de maatte kalde sig Guds Børn, og i deres Samtaler og Bøn til ham maatte kalde ham „Fader". Vore mange Venner, den store Kristenhed, Jøderne og maaske mange andre Religionssamfund, ville paastaa, at de ere iblandt dem, som ogsaa agtes af Gud som hans Børn; men for at afgøre dette, behøve vi kun at henvende os til Frelserens og hans Apostles Ord desangaaende, og derpaa gøre det, som Paulus formanede Folk til: „Ransager eder selv, om I ere i Troen; prøver eder selv." (2. Kor. 13, 5.) Thi han viser os tydelig paa et andet Sted, af hvilken Grund vi have Rettighed til dette høje og ærbare Navn; hans Ord ere disse: „I ere jo alle Guds Børn formedelst Troen i Kristo Jesu; thi

saa mange, som ere døbte til Kristum, have iført Kristum. Her er ikke Jøde eller Græker; her er ikke Træl eller Fri; her er ikke Mand eller Kvinde, thi I ere alle een i Kristo Jesu. Men ere I Kristi, da ere I jo Abrahams Afkom, og Arvinger efter Forjættelsen." (Gal. 3, 26.—29.)

De Sidste-Dages Hellige ere det eneste Folk, som vi ere i Stand til at finde paa Jorden i denne Slægt, der have annammet den eneste sande Tro, den som Apostelen Paulus hentydede til, nemlig den han selv havde annammet og forkyndte til andre. Om nu denne Tro er den eneste, der giver Menneskene Rettighed til at bære Navn af „Guds Børn", er det da ikke højst nødvendigt for enhver, som ønsker at være anerkendt af Gud som hans Barn, at undersøge nøjagtigt, om Forholdene mellem ham og Gud ere saadanne, som Apostlen udlægger, at de maa være. Maa vi ikke straks begynde paa at undersøge den Tro, vi holde os til, det vil sige: den Tro, der fremstilles i det Samfund, vi have sluttet os til, som den rette? Burde vi ikke efterse og sammenligne den stykkevis, med Apostlen Pauli Tro?

Dette Begyndelses-Skridt have de Sidste-Dages Hellige taget, og saa vidt de have set deres tidligere Fejltagelser, have de lagt dem til Side, omvendt sig, og med angergivne Hjerter gjort en evig Pagt med Gud i Daabens Vande, hvor de have faaet deres Synder aftvættede, og fra den Tid have bestræbt sig paa at vandre i et nyt og helligt Levnet. De underkastede sig den af Kristus i hans Kirke indførte Ordinans: Haandspaalæggelse af Guds anerkendte og bemyndigede Tjenere for Meddelelse af den Helligaands Gave, hvilken de troende døbte have modtaget paa en følelig Maade, saa at de vide og kunne bevidne hver for sig, at de ikke ere bedragne, men at Gud, deres himmelske Fader har anerkendt disse Handlinger og gjort dem gældende (bindende) hos sig i Himlene. Under disse Forhold har ingen Sidste-Dages Hellig været i Tvivl om deres Rettighed til den ophøjede Titel, at kaldes et Guds Barn.

I sit Brev til Romerne 8de Kapitel, 15de til 18de Vers, stadfæster Paulus det samme i følgende Ord: „Men I annammede en sønlig Udkaarelses Aand, ved hvilken I raabe Abba (det er) Fader! Denne samme Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. Men dersom vi ere Guds Børn, ere vi og Arvinger, nemlig Guds Arvinger, men Kristi Medarvinger, saafremt vi lide med ham, at vi og skulle herliggøres med ham." Som et af Kendetegnene paa Guds Børn siger Frelseren: „Salige ere de fredsommelige; thi de skulde kaldes Guds Børn." (Matt. 5, 9.)

Nu er det ikke nok, at vi have opnaaet det Punkt, hvor vi fik Rettighed til at kaldes Guds Børn, men det fordrer vor idelige Stræben for at beholde denne Rang og dette Krav paa Arveret med Kristus. Vi

maa vedblive med Arbejdet paa Omvendelse fra alt, hvad der er urent, og som vi ikke kunde tænke os, at Frelseren eller hans Fader i Himlen vilde gøre, sige eller tænke. Vi kunne kun blive Kristi Medarvinger i Forhold til vore Bestræbelser paa at gøre hans Villie. Vi have alle paabegyndt dette store og herlige Arbejde hver for sig selv, men dog alle i Forening. Skulde vi nogensinde slaa os til Ro for en Tid eller føle os trætte af Arbejdet? Nej, Maalet, Kristi Mønster burde altid staa os for Øje, og ligesom han var et fuldkomment Mønster paa — hvad? — en Gud iført et jordisk Legeme, saaledes skulde vi, hans Medarvinger, sætte et følgeværdigt Eksempel for Verden i vort daglige Liv. Vi burde staa som Lys for Verdens Børn, der endnu vandre i Mørke, thi siger Frelseren: „I ere Verdens Lys; den Stad, som ligger paa et Bjærg, kan ikke skjules . . . . Lader saa eders Lys skinne for Menneskene, at de se eders gode Gerninger, og ære eders Fader, som er i Himlene."

Gerningerne have deres Begyndelse i Hjertet, eller Tanken. De kunne yttre sig ikke alene ved Hænders Gerning, men ogsaa i Ord, nyttige, rene, forstandige Ord, eller det modsatte. Derfor er det nødvendigt for ethvert Guds Barn at passe paa Tanken selv saavel som dens Ytringer i Gerning, og at komme i Vane med at nære rene, hellige Tanker, som vor Fader i Himmelen ikke vilde skamme sig ved at nære; thi han kender Tanken saavel som Gerningen. I Forhold til vore Tankers Renhed og Uskyld, gøre vi vore Legemer til en behagelig Bolig for den Helligaand, og i samme Forhold nyde vi enhver Velsignelse Evangeliet medbringer.

F. C.

Ankomst. Den 20de Juni ankom til København følgende Ældster fra Zion for at virke i den skandinaviske Mission; Lars Petersen fra Hyrum City og Emil Erickson fra South Cottonwood.

Beskikkelse. Ældste Lars Petersen beskikkes til at virke i Københavns Konference, og Ældste Emil Erickson beskikkes til at virke i Stockholms Konference. Ældste H. A. Pedersen beskikkes til at præsidere over Kristiania Konference.

I Konferencen, som holdtes i Kristiania den 6te til 8de Maj, bleve Missionærerne beskikkede til at virke i de forskellige Grene saaledes, som nedenfor er angivet: Kristiania Gren, L. E. Larsen, C. F. Schade og Parley P. Jensen; Fredrikshald Gren, Hans M. Pedersen og George A. Jørgensen; Fredrikstad Gren, John E. Bolstad og Noah A. Larsen; Eidsvold Gren, John P. Anderson og John C. Nielsen; Hamar Gren, Jens P. Fugal og Jacob W. Olsen; Drammens Gren, Jonas Johnson og Josef T. Torgesen; Laurvig Gren, Axel Olsen og N. P. Andersen; Arendal Gren, Emil Petterborg og R. L. Ness. Disse Grene danne Kristiania Konference.

I Bergens Konference, over hvilken Ældste Hyrum Jensen præsiderer, ere følgende Ældster beskikkede til at virke: Bergens Gren, Oluf Larsen; Stavanger Gren, C. J. Kempe og Joseph Christofferson; Egersund Gren, Arent Johnsen og Paul P. Christensen; Aalesund Gren, James Larsen og Parley Anderson; Hardanger Gren, J. N. Skousen og Christian Christensen.

Over Trondhjem Konference præsiderer Ældste N. P. Nielsen og i Grenene beskikkedes Ældsterne som følger: Trondhjem Gren, Hyrum Nielsen og C. Busath; Kristianssunds Gren, Z. W. Israelsen og P. A. Sørensen; Bodø Gren, Severin Swenson og H. C. Christensen.

Afløsning. Ældste Caunte W. Peterson løses fra at præsidere over Kristiania Konference; Ældste Niels F. Swalberg løses fra at virke i Skaane Konference; Ældsterne Christian T. Nielsen og Christian M. Mickelson løses fra at arbejde i Aarhus Konference; alle med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Fra Statskirken til Jesu Kristi Kirke.

(Fortsat fra Side 192.)

Hvad! vil nogen sige, vil Du fortælle os, at Statskirken praktiserer og lærer fejlagtige Lærdomme og Ordinanser? thi da ville vi gerne vide, hvori disse Fejlagtigheder bestaa. Jeg svarer ja, det ser saaledes ud for mig, og jeg vil forsøge at udpege disse Vildfarelser. I den oprindelige Kirke var det Skik og Brug, at salve de syge med Olie og bede for dem i al Tro paa at blive bønhørt. Bruger man denne Ordinanse i Statskirken? Hvis ikke, hvorfor er den aflagt? Hvis den samme Tro herskede i Dag, som hos de tidligste Kristne, den, hvorved de syge helbrededes, vilde Kirken da ikke nu som forhen benytte denne kraftfulde Ordinanse? Den er desværre af Kristne latterliggjort og bespottet, og anset som altfor barbarisk for denne oplyste Tid og Slægt, skøndt god nok for dem, der levede paa Apostlenes Tid. Hvor er Ordinansen af Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave bleven af, med alle dens kraftige Virkninger? Den var sandsynlig en meget vigtig og nødvendig Ordinans, som Apostlene brugte og lærte i den oprindelige Kirke, og som altid fulgte Daabens Handling. Det nye Testamente er fuld af Eksempler paa, hvorledes den Helligaand gav sig tilkende paa mange forskellige Maader for de troende, som havde adlydt og annammet Sandheden og i Ydmyghed og Tro havde underkastet sig disse Ordinanser. Den giver sig endnu tilkende i fuld Kraft i Jesu Kristi Kirke af Sidste-

Dages Hellige, hvortil mange Tusinder kunne vidne; men disse Kræfter og Gaver ventes ikke i Statskirken, ikke en Gang ved Konfirmationen, og kunne ikke give sig tilkende hos dem af Mangel paa Tro, om der ingen anden Aarsag var.

Jeg vil dernæst betragte Daabens Ordinans. Er der nogen Lighed mellem den, der brugtes i den oprindelige Kirke paa Apostlenes Tid og den, der nu praktiseres i Statskirken? Jeg ser ingen Lighed mellem dem. For det første er Daabsmaaden ikke den samme. Frelseren underkastede sig Daab ved Begravelse i Vandet for at fuldkomme al Retfærdighed, og for at vise sig lydig i alle Ting, og saaledes bør det os at være lydige imod ethvert Bud. Hans Daab skulde netop være os et Eksempel, og den samme Daabsmaade baade lærte og praktiserede hans Apostle og Disciple. Ikke førend i det tredie Aarhundrede, efter at mange og store Vildfarelser havde sneget sig ind i Læren — som jeg vil paavise — blev Daabens Maade forandret; det første Tilfælde var nemlig en Mand ved Navn Novatian, der, paa Grund af at han var meget syg, blev døbt i sin Seng ved Overøselse med Vand. Shaff siger, at saa langt ned som i Slutningen af det trettende Aarhundrede var Daab ved Begravelse i Vandet den herskende, og Bestænkelsen kun sjælden brugt. Der er mange andre respektable Autorer, der tydelig vise, at Daaben i Kirkens tidlige Dage blev udført ved at neddyppe hele Legemet i Vand. Daab er et Ord, der er udsprunget af det græske „babto", der betyder „dyppe", og der kan ikke være Tvivl om, at denne er den rette Mening om Ordets Betydning, hvor som helst det er brugt i det nye Testamente. Calvin siger: „Ordet døbe betyder at dyppe, og Neddyppelse var brugt i den oprindelige Kirke." John Wesley siger: „begravet med ham" — hentydende til den oprindelige Kirkes Daabsmaade. Jeremy Taylor skriver: „Den oprindelige Kirkes Skik var ikke Bestænkelse, men Neddyppelse i Følge Ordets Betydning i Befalingen, og vor Frelsers eget Eksempel." Vi lære, at Daaben skulde være et Symbol paa Døden, Begravelsen og Opstandelsen, og ligeledes paa en ny Fødsel. Neddyppelsen er dette lig, men Bestænkelse ikke, og følgelig er denne en Vildfarelse. Og atter, Bibelen lærer os, at Daaben er til Syndsforladelse, og at den altid fulgte efter Tro og Omvendelse; men Statskirken synes slet ikke at bruge Daaben i dette Øjemed, men kun som et udvortes Tegn paa en indvortes Naadegave, hvilket jeg synes er helt forskelligt fra den Ide, man faar om Daaben, som den blev lært og brugt i den oprindelige Kristi Kirke.

Læren var den Gang, at naar nogen havde Troen — og denne kommer ved at høre — og havde i al Oprigtighed omvendt sig fra Synd, skulde han lade sig døbe til sine Synders Forladelse, og da skulde han faa den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Mænd, der besad Myndighed dertil. Statskirken, der holder for at være vejledet i sin

Lære af den samme Aand, der ledede Kirken paa Apostlenes Tid, lærer en ganske anden Slags Daab, og forlanger endog at smaa spæde Børn skulle døbes, endskøndt de hverken kunne tro eller omvende sig, ejheller ere skyldige i nogen Synd. Er ikke dette en tydelig Overtrædelse af Loven i denne Henseende? Den oprindelige Kirke og Statskirken kunne ikke begge være rigtige med en saa iøjnefaldende Forskel, og følgelig kunne ikke den samme Aand have gennemtrængt dem begge, thi om vi ikke indrømme dette, maa vi bekende, at den samme Aand dikterer to ganske modsatte Love om Daab og Frelse.

Dette leder nu min Opmærksomhed hen til Barnedaaben. Dr. Neander, en tysk Lærd siger, at Frelseren ikke indstiftede Barnedaaben, og ikke før saa langt ned i Tiden som til Irenæus findes der noget som helst Spor af den. Dette var i det tredie Aarhundrede.

Curselłæus beretter, at Barnedaaben var aldeles ukendt i de to første Aarhundreder.

Biskop Jeremy Taylor siger: „Kristus velsignede spæde Børn og dermed lode dem fare, men døbte dem ikke, hvorfor smaa Børn ikke skulde døbes."

Martin Luther siger: „Det kan ikke bevises af den hellige Skrift, at Barnedaaben var indstiftet af Kristus eller paabegyndt af de første Kristne efter Apostlene."

Tertullian, en af de latinske Fædre, skrev: „Lader dem derfor komme frem, naar de blive voksne, naar de kunne forstaa, naar de ere lærte, hvorhen de skulde komme. Lader dem blive kristne, naar de kunne kende Kristus. Hvorfor skulde de i deres Uskylds Aar skyndes til Syndsforladelse? . . . Om man forstod Daabens Vigtighed vilde man mere frygte dens medbringende Pligter end dens Udsættelse."

Den engelske Statskirke, hvoraf jeg var Medlem, døber spæde Børn, hvilke som allerede er bleven sagt, hverken kunne tro eller omvende sig, og have ingen Synd at omvende sig fra. Jeg er bleven fortalt, at der i dem er en Besmittelse af Adams oprindelige Synd, men for mig synes det, som om den spæde er fuldkommen i Jesus Kristus. Ingen uden Adam var Skyld i den oprindelige Synd, for hvilken efter Guds vise Bestemmelse Straffen var Død, og Døden paaførtes alle hans Efterkommere; men Gud, som er retfærdig og naadig, lagde en Plan, hvorved alle hans Efterkommere kunde undgaa Følgerne af den Synd, de ingen Skyld havde i, og for at hans Retfærdighed ikke skulde være grusom, sendte vor algode Fader sin enbaarne Søn, Jesus Kristus herned for at forsone alle Synder — ikke alene vore egne, men ogsaa vor Stamfader Adams Synd — og saaledes løse Verden fra den Forbandelse, der blev lagt paa Adam, „thi ligesom ved det ene Menneskes Ulydighed de mange ere blevne Syndere, saa skulle og de mange vorde

retfærdige ved den enes Lydighed[1]). Frelsen er lige saa universal som Straffen, og vi have intet at gøre selv, for at erholde denne Frelse fra Adams Synd, i hvilken vi aldeles ingen Skyld have, og følgelig ikke ere ansvarlige for. Kristi Forsoning svarede fuldstændigt til Guds retfærdige Domme, og eftersom hans Retfærdighed er fuldkommet, kunde Herrens Naade komme imellem den og os og gøre Krav paa sit eget. (Forts.)

Nyt fra Utah.

Præsident Snow, som i Følge med flere af de ledende Mænd i Kirken har besøgt de forskellige Grene af Kirken i det sydlige Utah, er nu atter kommen hjem. Præsidenten udtaler sig tilfreds med Turen og siger, at hans Helbred er bleven betydelig bedret. Alle Vegne, hvor Selskabet kom frem, modtoges det med stor Hyldest af Folket. Det siges at være over 22 Aar, siden Præsidenten for Kirken har besøgt de sydligste Dele af Utah.

Admiral Schley i Salt Lake City. Under Kanontorden og Hurraraab gled i Søndags Morges lidt efter Kl. 10 det Tog ind paa Rio Grande Banegaard, som førte Admiral Schley her til Salt Lake City. I Følge med Admiralen var dennes Hustru, Ex-Senator Manderson fra Nebraska med Hustru, samt Guvernør Wells, der med andre fremragende Mænd her fra Byen mødte den berømte Søhelt i Provo. Fra Toget kørte Gæsterne til Mr. Wallaces Bolig her i Byen, hvor de spiste Frokost. Kl. 2 overværede Gæsterne Gudstjenesten i Tabernaklet. Da Admiralen med sit Følge skred ind ad Døren, rejste hele den store Forsamling sig op og samtidig bruste fra det mægtige Orgel Tonerne af den saavel bekendte Sang »Star Spangled Banner«. Hele Forsamlingen, mindst 10,000 Mennesker, istemmede det første og fjerde Vers af den nationale Sang. Tabernakelkoret afsang dernæst flere udvalgte Numre, hvorefter Dr. Talmage holdt en smuk lille Tale. Efter dennes Slutning traadte paa Opfordring Admiral Schley og Senator Manderson op paa Talerstolen ledet af Oberst John R. Winder. Admiralen talte først nogle faa Minutter, hvorefter Hr. Manderson havde Ordet. Denne gjorde blandt andet følgende Bemærkning: „Dette er et helligt Sted. De første Nybyggere, som bosatte sig i denne Dal, byggede dette Tabernakel for Tilbedelse af den almægtige Gud, en Bygning som maaske er bedre egnet til det Brug, hvortil den opførtes, end nogen anden, i hvilken Menneskene samles for Gudsdyrkelse." Derefter forlod Gæsterne Tabernaklet, og et Ekstratog førte dem ud til Saltair, det berømteste Badested i Vesten. Admiralen udtrykte sin Forundring over den smukke Udsigt derude og beundrede ligeledes den store Pavilion.

[1]) Rom. 5, 19.

Diner anrettedes i Alta-Klubben og blev givet af Mr. og Mrs. Wallace. Et udsøgt Selskab deltog i Maaltidet. Christensens Orkester besørgede den musikalske Underholdning. Bordtaler holdtes af Admiral Schley, Senator Manderson, Senator Rawlins og Guvernør Wells. Af Mangel paa Plads kunne vi desværre ikke gengive Talerne.

Mandag Formiddag, da Admiralen forlod Mr. og Mrs. Wallace's Bopæl og kørte ned ad Brigham Street, hilstes han med Bifalds- og Jubelraab af Tusinder af Skolebørn, som havde taget Opstilling paa nævnte Gade. Kl. 11 overværede han Afsløringen af Abraham Lincolns Buste i Byens Højskole.

Ved Middagstid blev der holdt offentlig Audiens paa City og County Bygningen. Hallen i Hovedetagen var pragtfuld dekoreret. Tusinder havde samlet sig udenfor for at hilse paa Helten fra Santiago. Folket indlodes fra den vestlige Indgang og gik ud af den østlige. Alle vilde de trykke hans Haand, men Præsidenten for Byraadet, Barnes, bekendtgjorde, at Admiralen ikke vilde være i Stand til at tage nogen ved Haanden, hvilket var en stor Skuffelse for mange.

Kl. 1 toges Lunch i Alta-Klubbens Lokale, og Kl. 3,30 kørte Gæsterne til Banegaarden, hvorfra Toget førte dem til Ogden. Admiralen har i Følge sine Udtalelser faaet et udmærket godt Indtryk af Salt Lake City og dens Indbyggere. (Fra „Bikuben".)

Dødsfald. Den 4de April d. A. afgik ved Døden i Salt Lake City af Apendecitis, Maria Wilhelmine Svendsen; hun var født i Aarhus, Danmark, den 13de Juni 1876, og ankom til Utah i 1888. Hun var altid en trofast Sidste-Dages Hellig, og døde i Haab om en herlig Opstandelse. (Fra „Bikuben".)

— Den 6te Maj bortgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, Karen Marie Petersen. Hun blev født den 13de December 1818 i Svinninge, Holbæk Amt, emigrerede til Utah 1879. Hun efterlader en Datter, 9 Børnebørn og 5 Børnebørns Børn.

— Tolv Dage efter hendes Ankomst til Brigham City, Utah, bortkaldte Herren den 27de Maj Søster Hansine Bott, som i Forening med sin Mand og lille Søn forlod København sidstafvigte 20de April. Hun blev hæftig angreben af Hjærnebetændelse, hvilken, trods ethvert anvendt Middel for at overvinde den, dog endte hendes Liv. Deres mange Hjertensvenner baade i Danmark og Utah ville modtage denne Efterretning med stor Bedrøvelse, og særdeles Sympathi føles for hendes efterladte Mand og lille Søn i deres store Tab. Dog vil hendes kære Minde længe leve i deres Hjerter, som i Danmark havde lært at kende Søster Bott.

Tanker om Daaben.

Se, Maanens Straaler paa Havet spille —
Og alt i Naturen er tyst og stille —
I Daabens Vande jeg ledes ud
Og ydmyg slutter en Pagt med Gud.
Ej glemme jeg skal den Aftenstund:
I Bøn til Gud jeg bevæged min Mund —
I Hjærtet følte jeg atter og atter:
„Nu bli'r du Guds Barn, du bliver hans Datter."
Al Verden jeg godt kunde trykke i Favn,
Da Ældsten jeg hørte at nævne mit Navn
Jeg hørte de Ord og den venlige Røst —
Da svulmede Hjærtet udi mit Bryst;
Thi ned jeg blev sænket i Havets Skød —
Jeg vidste, hvad denne min Daab betød;
Thi nu var jeg ren, og jeg sendte i Løn
Til Herren en inderlig, stille Bøn.

Jeg aldrig kan glemme den Junikvæld —
Den Hjertensfryd af et himmelsk Væld!
Jeg var saa taknemmelig, lykkelig, glad
For den Vished og Kundskab jeg nu besad;
Og Brødre med Søstre nu trykked min Haand;
Jeg takkede Herren for hans Helligaand;
Jeg vidste saa sikkert, at den var til Stede;
Jeg kunde ej tale, ej græde, kun bede.

Fra Stranden saa muntre vi vandrede hjem;
Frimodig og styrket jeg nu træder frem.
Før syntes mig ofte som alting var øde,
Men nu gaar jeg Verden saa frejdig i Møde.

Bodil.

Indhold.

København.
Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).